

Sygn. akt II Ka 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Marek Ziółkowski

Sędziowie : SSO Waldemar Cytrowski

SSO Agata Wilczewska - spr.

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014r.

sprawy **K. W.**

oskarżonego z art.191§2k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. J. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 27 listopada 2013r. sygn. akt II K 49/13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. oraz na rzecz adw. J. Ł. kwoty po 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu oraz oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego oraz oskarżyciela posiłkowego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłat za to postępowanie.

A. W. M. Z. W. C.

Sygn. akt: II Ka 40/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Turku w sprawie o sygn. akt II K 49/13 uznał oskarżonego K. W. za winnego tego, że w dniu 13 listopada 2012r. w T. w woj. (...), działając w celu wymuszenia zwrotu telefonu komórkowego lub kwoty 300 zł stanowiącej równowartość tego telefonu, groził M. J. (1) pobiciem, pozbawieniem życia zarówno słownie jak i trzymanym na wysokości głowy nożem kuchennym oraz stosował przemoc uderzając wielokrotnie M. J. (1) ręką w głowę tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. – warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Nadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10zł każda oraz w oparciu

o art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Sąd orzekł także, w oparciu o art. 46 § 2 k.k., od oskarżonego K. W. na rzecz M. J. (1) tytułem nawiazki kwotę 1.200,00 zł. Zasadził także od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwotę 1.195,56 zł natomiast na rzecz adw. J. Ł. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu kwotę 974,16 zł. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części – tj. w kwocie 1.334,06 zł, w pozostałym zakresie – stanowiącym kwotę 1.300,00 zł obciążył nimi oskarżonego oraz na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił go od uiszczenia opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wniesione zostały przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. J. (2) oraz obrońcę oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w pkt. 5 na niekorzyść oskarżonego zarzucając – na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. – rażąco niskie zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiazki na podstawie art. 46 § 2 k.k., mimo iż wszelkie okoliczności sprawy takie jak uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, intensywność naruszanych dóbr osobistych pokrzywdzonego, użycie niebezpiecznego narzędzia oraz przemocy w postaci ciosów pięścią, gróźb karalnych pozbawienia życia wobec M. J. (1) uzasadniają orzeczenie nawiazki za doznaną krzywdę w wysokości 6.000,00 zł.

W oparciu o ten zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie, na podstawie art. 46 § 2 k.k., na rzecz pokrzywdzonego M. J. (1) od oskarżonego K. W. nawiazki w wysokości 6.000,00zł oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a nieopłaconej chociażby w części, za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego K. W., na zasadzie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 – 3 k.p.k., zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. podniósł zarzut obrazy przepisów procesowych mających wpływ na jego treść: art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez niewszechstronną ocenę materiału dowodowego sprawy, a w szczególności uznanie wyjaśnień oskarżonego za częściowo niewiarygodne, natomiast za wiarygodne w całości uznanie zeznań oskarżyciela posiłkowego; art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego; art. 192 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy zmienność zeznań oskarżyciela posiłkowego i zdiagnozowanie u niego jednostki chorobowe ((...), zespół (...)'a, (...)), trudności w nauce, leczenie w klinice psychiatrycznej poddają w wątpliwość stan zdrowia psychicznego oskarżyciela posiłkowego, zdolność postrzegania i odtwarzania przez niego spostrzeżeń, co powodowało konieczność jego przesłuchania z udziałem biegłego lekarza bądź biegłego psychologa; sprzeczność wyroku z treścią uzasadnienia poprzez ustalanie stanu faktycznego sprawy na podstawie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka R. G. podczas gdy dowody te nie potwierdzały dokonania czynów zarzucanych oskarżonemu co doprowadziło do uznania K. W. za winnego zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do zupełnie innych wniosków.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie wniesione apelacje okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przystępując do analizy niniejszej sprawy należy wskazać, iż Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadków M. J. (1), L. J., A. P., S. M., D. W., Ł. D. i R. G.. Ocena ta pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.). Została ona też poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej

całokształtu okoliczność sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.).

Sąd rozważył wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) jak i wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

Sąd Rejonowy sprostą temu zadaniu. Prawidłowo ustalił, iż oskarżony udał się do oskarżyciela posiłkowego M. J. (1) by ten zwrócił mu wcześniej skradziony oskarżonemu telefon komórkowy. Można bowiem przyjąć, że oskarżony K. W. uważał, że telefon który utracił w czerwcu 2012 r. w lokalu(...) mieszczącym się w T., skradli wspólnie przebywający wówczas razem z nim oskarżyciel posiłkowy oraz Ł. D.. Nie odzyskując telefonu od M. J. (1) oskarżony nakazał oskarżycielowi posiłkowemu by zaprowadził go do drugiego z podejrzewanych o kradzież czyli do Ł. D.. Tak ustalony stan faktyczny znajduje oparcie w zeznaniach i M. J. (2), i Ł. D.. W szczególności takie ustalenia jawią się też jako korzystne dla oskarżonego. Gdyby bowiem przyjąć, że nie działał on w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności, to stosowanie przemocy wobec pokrzywdzonego, które niewątpliwie miało miejsce jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, i zmuszanie pokrzywdzonego do zapłaty kwoty 300zł za ten telefon, które to pieniądze pokrzywdzony miał wziąć od matki, należałoby kwalifikować w okolicznościach niniejszej sprawy jako usiłowanie wymuszenia rozbójniczego.

Zdaniem Sądu odwoławczego w zeznaniach świadka M. J. (1) brak jest sprzeczności mogących prowadzić do podważenia oceny dowodu z przesłuchania w/w osoby przedstawionej przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Należy mieć bowiem na uwadze, iż znajdujące się na kartach 15-16, 30-31, 34-37 i 51-52 protokoły jego zeznań zostały złożone w ciągu kilku dni od zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania karnego. Sąd odwoławczy zauważa, iż najbardziej szczegółowe są te które zostały złożone w dniu 14 listopada 2012 r. (k. 34-37) wobec Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...), jednakże ich treść wskazuje, że spowodowane jest to jedynie sposobem przeprowadzenia tej czynności, zwłaszcza szczegółowością zadawanych pytań. Należy mieć jednak na uwadze, że stanowiły one rozwinięcie wcześniej podawanych faktów. Zeznania M. J. (1) opisują w wyczerpujący sposób zachowanie oskarżonego, motywy i okoliczności jego działania. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż wiarygodności zeznaniom oskarżyciela posiłkowego nie odbiera stwierdzenie przez M. J. (1) na rozprawie w dniu 20 maja 2013 r., odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym, iż zna on okoliczności kradzieży oskarżonemu telefonowi komórkowemu, czemu wcześniej zaprzeczał (k. 138v i n). Tłumacząc swoje zachowanie wskazał, iż nie opisał okoliczności tego zdarzenia wcześniej z obawy przed D. i jego kolegami. W tym miejscu należy podnieść, że we wszystkich zeznaniach oskarżyciela posiłkowego podnoszona jest kwestia jego ogromnego zdenerwowania zaistniałą sytuacją, groźbami oskarżonego i obawą o własne życie i zdrowie. Jak już była mowa o tym powyżej, znaczna część jego zeznań złożona była niemalże bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 13 listopada 2012 r. Obawy i strach mogły więc skłonić go ukrycia tej okoliczności. Z tego samego powodu nie podał tej informacji podczas konfrontacji z oskarżonym mającej miejsce również w niewielkim odstępie czasu od przestępnego zachowania oskarżonego. Dopiero na rozprawie przed Sądem, po upływie kilku miesięcy potrafił opisać okoliczności tego zdarzenia. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego zeznań M. J. (1) nie podważają relacje Ł. D.. Świadek ten wskazał chociażby, iż oskarżony winił go o kradzież telefonu (k. 55v) oraz że K. W. zaczął się z nim szarpać. Na uwagę kierowcy przejeżdżającego samochodu osoby te rozdzieliły się i Ł. D. udał się do swojego domu (k. 151v). Doświadczenie życiowe pozwala przyjąć, iż intensywność „szarpania” musiała być znaczna skoro postronna osoba zdecydowała się zwrócić uwagę oskarżonemu na jego naganne zachowanie. Zeznania te są w pełni zgodne z relacjami oskarżyciela posiłkowego. Sąd Okręgowy nie podzielił także wątpliwości obrońcy oskarżonego odnoszące się do przemocy stosowanej wobec oskarżyciela posiłkowego. M. J. (1) wskazywał bowiem konsekwentnie, iż był uderzany otwartą ręką, a uderzenie kolanem w brzuch nie było silne (k. 34-37). Brak śladów uderzeń wynikał więc nie z ich braku ale z ich rodzaju i intensywności. Zeznań tych nie podważa więc opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej.

Sąd I instancji prawidłowo także ocenił dowód z wyjaśnień oskarżonego (k. 43-45). Sąd Okręgowy uznaje za niecelowe ponowne przytaczanie argumentów przedstawionych przez Sąd Rejonowy przemawiających za odmówieniem wiary wyjaśnieniom we wskazanym przez Sąd zakresie, uznając je za w pełni zasadne. Dodać jednak należy, że na niewiarygodność wyjaśnień K. W. dodatkowo wskazuje jego zachowanie po uzyskaniu informacji od Ł. D., iż ten nie ukradł mu telefonu. Brak jest bowiem jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia przez niego oferty zwrócenia przez M. J. (1) równowartości utraconego telefonu. Jak bowiem wynika z wyjaśnień oskarżonego, oskarżyciel posiłkowy w żadnym momencie nie przyznał, iż to on ukradł telefon. Właściwym zachowaniem byłoby powiadomienie policji o kradzieży telefonu przez nieustaloną osobę, a nie obarczaniem odpowiedzialnością materialną za to zdarzenie innej osoby. Wiele wątpliwości również nasuwają relacje oskarżonego w których wyjaśnia w jakich okolicznościach wszedł w posiadanie telefonu oskarżyciela posiłkowego. Fakt posiadania przez oskarżonego telefonu oskarżyciela dodatkowo uwiarygadnia zeznania oskarżyciela a pośrednio pokazuje także na poziom jego zdenerwowania i zastraszenia. Agresywne zachowanie oskarżonego w dniu zdarzenia potwierdziła przesłuchana w charakterze świadka A. P., na prośbę której by oskarżony opuścił teren przedszkola powtarzał „że zapierdoli człowiek który tu przed chwilą wszedł” (k. 28v).

Sąd Okręgowy podzielił także ocenę zeznań świadka R. G. (k. 172v i n). Osoba ta nie była obecna w lokalu „(...)kiedy doszło do kradzieży telefonu oskarżonego, a nadto swoją wiedzę na ten temat posiadała jedynie ze słyszenia.

Reasumując, ocena zgromadzonych w toku postępowania karnego dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy pozostaje w ocenie Sądu odwoławczego pod ochroną art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy zauważa, iż Sąd Rejonowy wymieniając dowody na podstawie których poczynił ustalenia faktyczne nie wskazuje w jakim zakresie posłużyły one do dokonania tychże ustaleń. Uchybienie to nie powoduje jednak braku możliwości poddania wyroku oraz uzasadnienia kontroli instancyjnej oraz ocenie czy skutkowało to sprzecznością orzeczenia z jego uzasadnieniem. Uważa bowiem jego analiza, w szczególności w tej części w której Sąd wyjaśnia dlaczego poszczególne dowody obdarzył walorem wiarygodności, w jakiej części oraz dlaczego innym wiary odmówił jednoznacznie wskazuje, na jakich dowodach i w jakim zakresie posłużyły one do poczynienia ustaleń faktycznych.

Niezasadny okazał się także zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. podniesiony także przez obrońcę oskarżonego. Przepis ten stanowi, iż nie dające się usunąć wątpliwości sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Reguła zawarta w tym przepisie odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi. Nie można jej jednak rozumieć jako reguły pozwalającej na uproszczone traktowanie wątpliwości. Powinny być one wyjaśniane i usuwane przez wszechstronną inicjatywę dowodową oraz dokładną analizę zgromadzonego materiału dowodowego. Dopiero wtedy gdy po wykorzystaniu istniejących środków nie zostanie dana wątpliwość usunięta, należy ją tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma więc zastosowanie tylko wtedy gdy wyczerpane zostały wszelkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć w świetle zebranych dowodów. Natomiast, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu powołanego przepisu. W takim wypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 k.p.k. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym nie może być bowiem interpretowany w ten sposób, iż powoduje obowiązek czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. W niniejszej sprawie sytuacja opisana w przepisie 5 § 2 k.p.k. nie zachodzi. Zebrane dowody pozwoliły na dokonanie pełnych ustaleń faktycznych, co też uczynił Sąd Rejonowy.

Sąd nie przesłuchując oskarżyciela posiłkowego w obecności biegłego lekarza lub biegłego psychologa nie naruszył także art. 192 § 2 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem stosowanie tego przepisu wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wskazane stany psychiczne świadka nie rzutują ujemnie na treść jego zeznań (post. SN z 26.03.2013 r., III KK 5/13, LEX 1308135). W ocenie Sądu odwoławczego wątpliwości takich nie wywołują zdiagnozowane u oskarżyciela posiłkowego (...), zespół (...)’a (wrodzone zaburzenie

neurologiczne charakteryzujące się przede wszystkim występowaniem licznych tików ruchowych i werbalnych), dysleksja (zaburzenie manifestujące się trudnościami w nauce czytania i pisania) czy też ogólne trudności w nauce. Dodać jedynie należy, że Sąd I instancji przeprowadzając dowód z przesłuchania oskarżyciela posiłkowego, a tym samym stykając się z nim bezpośrednio miał możliwość oceny konieczności przesłuchania M. J. (1) z udziałem biegłego. Już tylko na marginesie należy podnieść, że ewentualna opinia biegłego psychologa nie może bezpośrednio wpłynąć na dokonywaną ostatecznie przez Sąd ocenę wartości logicznej zeznań świadka. Tej z kolei Sąd dał wyraz uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego co do wymiaru orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, należy stwierdzić, że w rozpatrywanym przypadku nawiązka pełni rolę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, bowiem czyn K. W. nie spowodował szkody materialnej, a jedynie wywołał u oskarżyciela posiłkowego krzywdę. Podstawą orzeczenia nawiązki powinien być zatem rozmiar wyrządzonej pokrzywdzonej krzywdy, którą należy ocenić przez pryzmat subiektywnych doznań M. L., sposobu działania sprawcy, a także to jaki wpływ na stan psychiczny pokrzywdzonego wywołało popełnienie przestępstwa na jej szkodę. Przestępstwo przypisane oskarżonemu, ze swej natury jest czynem krzywdzącym i może powodować głębokie rany w psychice ofiary. Niewątpliwie tak też się stało w rozpatrywanym przypadku. Niemniej jednak nawiązka w wysokości 1.200,00 zł zadośćuczyni krzywdzie jakiej pokrzywdzony doznał wskutek przestępstwa, a także stanowi właściwe uzupełnienie reakcji karnej wobec oskarżonego.

Kierunek apelacji obrońcy oskarżonego – co do winy – obligował Sąd II instancji do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do kary (art. 447 § 1 k.p.k.).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 53 k.k.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak również właściwości i warunki osobiste oskarżonego, karę mu wymierzoną należy uznać za sprawiedliwą. Co więcej, orzeczona kara pozbawienia wolności oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 191 § 1 k.k., która dodatkowo została – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz 70 § 1 pkt. 1 k.k. – warunkowo zawieszona, z orzeczonym dozorem kuratora, a zatem żadną miarą nie można jej uznać za surową, a tym bardziej rażąco surową. Z całą pewnością kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda również nie będzie nadmiernie dolegliwa. Z drugiej zaś strony stanowią adekwatną, słuszną i sprawiedliwą sankcję karną za popełnione przestępstwo

Reasumując, z uwagi na nieuwzględnienie zarzutów podnoszonych w apelacjach, nie znajdując także podstaw do uchylecia bądź zmiany zaskarżonego wyroku, a branych pod uwagę z urzędu Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. oraz § 19 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. oraz art. 19 w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 14 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od ponoszenia tych kosztów, uznając, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe z uwagi na ich sytuację materialną.

A. W. M. Z.W. C.